

BRATRSTVO | 7

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

PENÍZE

Adventisté
sedmého
dne

Na Aljašce
je nádherně

Zrozen
matfyzákem

Je koho následovat	Luboš Kratochvíl.....	2
Biblická úvaha – Zlí vinaři (Mk 12,1-12).....	Aleš Mostecký.....	4
Peníze –		
• Rozhovor s Davidem Kocnou	Tomáš Groll	5
• Korunku ke korunce	Luboš Kratochvíl.....	7
• Nemít prachy? Nevadí?	Ruth Junová	7
• Anketa		8
• VOX POPULI.....		9
• Z Chmelíkova slovníku naučného.....	Emanuel Chmelík	9
• Potřebuju peníze.....	Ruth Šormová	9
Bratry, sestry potkávám –		
Adventisté sedmého dne	Vojtěch Veselý.....	10
Nápadník – S mládeží k moři	Hana Pfanňová.....	12
Moje oblíbená biblická pasáž – Eliáš na Chorébu.....	Miroslav Cejnar.....	12
Inzerát.....		13
Velectená paní!.....	Šimon	14
Soutěž – Příběh šestý.....	Luboš Kratochvíl.....	14
SMS recenze		15
Drahy příteli,	Eliška.....	15
Z cest – Na Aljašce je nádherně.....	T.Kellerová a P.Martinů	16
Mladá česká próza – Pavel Brycz	Benjamín Skála	19
Zrozen matfyzákem.....	Tomáš Groll	20
Na rok k sousedům.....	Olcha Ferjenčíková	22
Dívka s pomeranči	Lenka Ridzoňová	24
Bratr spánku.....	Magdalena Stolařová	24
Povídky z kuchyně.....	Marie Medková.....	25
Ekumenický kalendář – Hildegarda z Bingen.....	Pavel Prejda.....	25
Bylo – bude	fk	26
Píseň – Ipharadisi.....	africký spirituál.....	27
Foto na obálce – Samuel Titěra		

JE KOHO NÁSLEDOVAT

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Svět si letos připomíná, že před 60 lety skončila II. světová válka. Vzala s sebou - díky Bohu - i svého vynálezce, „člověka“, který se nezdřáhal dát si říkat „Vůdce“. Tu historii snad každý zná a všichni se poučili, řeknete si možná. Ale ukázalo se, že šedesát let, ta kapka v moři věčnosti, je pro paměť některých dlouhá doba. Školáci, kteří nestíhají 20. století probrat v dějepis, se div nedomnívají, že Hitler byl hrdina z filmu pro pamětníky. Až vyrostou, možná se z nich stanou stejné holé lebky a vymydlené mozky, jaké začátkem května pochodovaly Brnem. Budou křičet „Nic než národ“ a „Čechy Čechům“, ale nebudou umět - stejně jako ti v Brně - slova české hymny. Oni jsou jen zašpiněná kap-

ka v moři dobrých lidí, řeknete si možná. Nikdo se jich nebojí a jsou spíš pro strandu ostatním. Ale to asi nebude úplně pravda. Z jedné internetové ankety vyplynulo, že dvě třetiny lidí (hlasovalo jich zhruba šest tisíc) se bojí, že se může objevit druhý Hitler. Že zase jednou, až bude lidem ouzko, přijde někdo, kdo nabídne ráj na zemi. Zamaskuje zlo dobrem a strhne s sebou masy lidí, kterým bude léta trvat, než procitnou. Proto není na škodu si čas od času položit si otázku, koho člověk následuje.

Hospodin, náš Vůdce (škoda, že toto pro Boha výstižné slovo bylo tak zneuctěno), dopouští Hitlera i války, ale zlo za dobro neschovává. ■

ALE BŮH MU ŘEKL: ‚BLÁZNE! JEŠTĚ TĚTO NOCI SI VYŽÁDAJÍ
TVOU DUŠI, A ČÍ BUDE TO, CO JSI NASHROMÁŽDIL?‘

Ježíš podle Lukáše 12,20

Začal k nim mluvit v podobenstvích: „Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal nádrž k lisu a vystavěl strážní věž; pak ji pronajal vinařům a odcestoval. V stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby od nich vybral podíl z výnosu vinice. Ale oni ho chytili, zbili a poslali zpět s prázdnou. Opět k nim poslal jiného služebníka. Toho zpolíčkovali a zneuctili. Poslal dalšího, toho zabil; a mnoho jiných - jedny zbili, jiné zabil. Měl ještě jednoho: svého milovaného syna. Toho k nim poslal nakonec a říkal si: ‚Na mého syna budou mít přece ohled.‘ Ale ti vinaři si mezi sebou řekli: ‚To je dědic. Pojďme a zabijme ho a dědictví bude naše!‘ A chytili ho, zabili a vyhodili ven z vinice. Co udělá pán vinice? Přejde, zahubí vinaře a vinici dá jiným. Nečetli jste v Písmu slovo: ‚Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kamenem úhelným; Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích?‘“ Nepřátelé se chtěli Ježíše zmocnit, neboť poznali, že to podobenství řekl proti nim, ale báli se lidu. I nechali ho a odešli.

Marek 12,1-12

ZLÍ VINAŘI

Aleš Mostecký

Tohle podobenství řekl Ježíš proti svým (a Božím) nepřátelům. „Aha, tak to můžeme nechat být. To se nás netýká. Proč se tím zabývat?“ A nechali to a odešli. Neboť se báli. Pravdy o sobě samých.

Na takovém útěku bych si tě, milý čtenáři, dovolil zastavit. Spolu s apoštolem Pavlem bych si dovolil upozornit: „I my, Boží nepřátelé, jsme byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna.“ (Ř 5,10) Vždyť i my smíme žít na té překrásné vinici, kterou pro nás její majitel uchystal, smíme se těšit z jejich plodů. A i za námi přicházejí služebníci majitele, kteří nám připomínají, že jsou ty správné chvíle a časy, kdy máme dát kus úrody zpět majiteli. Kolikrát odešli zpět s prázdnou? Ze své (opravdu ze své?!) úrody jsme nebyli schopni vrátit Pánu vinice ani kuličku hroznového vína. Nemůžeme si dovolit tvrdit, že nevíme, co to je nepřátelské chování vůči majiteli vinice a vůči mno-

hým jeho služebníkům. Ale že bychom my zabíjeli jeho jediného Syna a nebrali na něj ohled? Tvrzení, že za to mohou jedině oni, ti druzí, vedlo v historii k mnohým hrůzám křesťanskému antisemitismu. Ovšem to není ten nejzásadnější argument. Musí zaznít, že i my se sápepe po dědictví, chceme být jako majitel vinice, chceme zaujmout jeho místo. Podléháme pokušení být jako On, libě nám zní to našeptávání, že by to snad přeci jen šlo. Vždyť na samém počátku Písma čteme jasně, že jde o příběh obecně lidský. A tedy i můj osobní, chci-li se nazývat člověkem (Adamem). Kristus je i mým hříchem křížován a zabíjen, i pro mě umírá jediný Syn, pro mou bezohlednost. Taky „má vina, má veliká vina“ to je.

Ale Ježíš to podobenství říká přeci v Chrámě velekněžím, zákoníkům a starším. Představitelům Izraele, pokrevním potomkům Abrahamovým, vůdcům lidu smlouvy uzavřené na Sinaji skrze Mojžíše. Má-li toto být poslední zoufalá vytačka, vrať se, bratře či sestro, na začátek této úvahy a čti znovu. Je-li to však vážně míněná starost o Izrael a otázka, kterak se to má s jejich spásou, pak se ti pro tentokrát stane apoštol Pavel oporou a odpoví: „Pokud jde o evangelium, stali se Božími nepřáteli, ale vám to přineslo prospěch; pokud jde o vyvolení, zůstávají Bohu milí pro své otce. Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“ (Ř 11,28n) ■

PENÍZE

SNAD MĚ TOU JEHLOU PROTLAČÍ...

Rozhovor o penězích, finanční svobodě a nerozumné většině s **Davidem Kocnou**, studentem ekonomie T. Groll

Doslechl jsem se, že je tvým cílem mít v pětatřiceti na kontě 6,3 milionů korun, abys pak nemusel pracovat. Proč? Protože jsou mnohem lepší a důležitější aktivity než práce. Ta sama o sobě je pro mě jen prostředkem pro zajištění mých potřeb, přání a cílů skrze peníze, které vydělám. Zeptej se kohokoliv, jestli se mu chce v pondělí ráno do práce. Myslím, že většina lidí by si raději prodloužila víkend. To je můj hlavní motiv. A proč zrovna 6,3 milionu? Tahle suma mi totiž při správně sestaveném portfoliu akcií a dluhopisů ponese každý měsíc 30.000 Kč čistého příjmu až do konce mého života.

Proč zrovna třicet pět let?

Je to doba, do kdy to určitě stihnu. Samozřejmě, když to bude dřív, zlobit se nebudu.

Jak toho chceš dosáhnout? Co vše jsi ochotný obětovat?

Dobrá otázka. Základem bohatství není to, kolik člověk vydělá, ale co s těmi penězi udělá. Může je utratit za zbytečnosti, které nepotřebuje, a nebo je investovat tak, aby mu přinesly další peníze. Já třeba vydělávám víc než mnoho lidí, kteří chodí každý týden do kina, ovšem já vím, kolik znamená chodit do kina v ušlých příležitostech. Radši koupím místo toho akcií, na kterou dostanu každý rok dividendu 10 Kč. Ne nadarmo se říká halíře dělají plné talíře. Samozřejmě čím víc člověk vydělává, tím je to snazší. Proto pracuji ve finanční sféře. Ale je potřeba i pracovitost, pilnost, sebekázeň a hlavně používat tu šišatou věc mezi ušima a rozvíjet své myšlení a znalosti. Někdo pracuje osm hodin denně a po zbylý

čas má volno. Já budu pár let pracovat i ve volném čase a volno si vyberu potom. Obětuji třeba to kino a jiné nesmysly a v podstatě velkou část volného času. Také vztahy s lidmi, kteří to nepřenesou přes srdce. Cizí úspěch někteří lidé totiž špatně snáší.

Co budeš dělat, až budeš mít na kontě tolik, že nebudeš muset pracovat?

Sportovat, přemýšlet, cestovat, pomáhat víc lidem a hlavně se chci věnovat výchově dětí. To je nesmírně důležité a časově náročné. Řekl bych, že nepřestanu pracovat úplně. Budu sice finančně svobodný, ale mít dům v Alpách a u moře je přece paráda.

Jakou roli teda hrají peníze v tvém životě?

Já bych to řekl takhle. Dočasně důležitou roli, ale nejsou na prvním ani druhém místě.

Myslíš, že bohatství, nebo zbohatnutí má svá negativa? Mění peníze osobnost?

Určitě to má své stinné stránky. Není to v žádném případě snadné. Přináší to pokušení. Vždy je přece ještě něco, co si mohu koupit, co ještě nemám. Snadné je také podlehnout domněnku, že jsem víc než ostatní. Člověk by si měl uchovat mravní a morální základ.

Jsi z věřící rodiny, aktivní SOMák a odchovanec strašnické mládeže. Nacházíš ve víře, v Bibli, v církvi pochopení pro svůj postoj?

V Bibli není nic o tom, že by člověk neměl být bohatý. V církvi jsou i majetní lidé, kteří dávají práci ostatním. Jde o to, jakým způsobem člověk bohatne. Já třeba

ba vydělávám peníze tak, že pomáhám ostatním, aby měli víc peněz. Buď jim je pomůžu vydělat nebo ušetřit. Je prostě nezbytné bohatnout s ohledem na druhé. Pokud chci dostávat, musím i dávat, to беру jako samozřejmé.

Jak k tobě promlouvají Ježíšova slova: „Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ (Mr, 10,25) nebo „Chceš-li být dokonalejší, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“ (Mt 19,21)?

No je to trochu vytržené z kontextu. Ježíš to řekl konkrétním lidem v určité situaci. V některých částech světa stačí lidem na živobytí méně než 30 Kč a v tomhle ohledu jsme třeba bohatí všichni. Někdo víc a někdo míň. Takže pojďme a prodějme své televize, svá auta, své ostatní zbytečnosti a rozdejme to chudým? To asi ne. Já doufám nebo spíš věřím v to, že mě Bůh nějak tou jehlou protlačí. Asi bude muset tláčit víc než u ostatních a bude to víc bolet, ale s tím jsem se smířil.

Podepsal bys výrok: „církev je instituce pro chudé“?

Na první pohled to má něco do sebe, ale pravda to není.

Umí církev přistupovat k podnikatelům a „majetnějšími“ ve svých řadách?

Částečně. Ale to je potřeba brát s nadhledem. Za totality, kdo měl peníze a majetek, musel nějak spolupracovat.

Později pak přišli tuneláři a lidé proto považují větší peníze za něco podvodného a často pak citují z bible to co ty. Lepší by bylo ptát se těch podnikatelů na to, co umí, v čem jsou dobří a jak by i ostatní lidé mohli zlepšit svoji finanční situaci, organizaci života a další věci. Já lidem, kteří o takové věci stojí, pomáhám. Jenom každý musí chtít.

Co si myslíš o lidech, co se rozhodnou studovat obor a následně vykonávat profesi, která nepřináší peníze ani pozici a vliv?

Nic špatného, všechny profese jsou potřeba. Jsou stejně potřeba jako lidé, kteří je zaměstnávají, tedy majitelé a podnikatelé. Obojí je těžké. Jedno mnohem méně, zato však celou dobu. Druhé je velmi těžké na začátku, ale konec je lepší. Já takové lidi obdivuji a nechápu zároveň. Je to jako když někdo ve fotbale fandí Bohemce. Jsou lidé, kteří se víc řídí emocemi a jiní zase víc dají na rozum. Nedá se říct, co je lepší. Dá se ale říct, tohle je lepší pro mě.

Takže fandit Bohemce, pracovat jako učitel nebo sociální pracovník je iracionální? Činnost, která nevede k zbohatnutí je nerozumná? Skoro to vypadá, že jsi obklopen jen nerozumnými tvory...

Ano. Většina je nerozumná. Tady záleží na tom, jestli svoji práci berou jako službu ostatním. Ty obdivuji. A ty ostatní nechápu. ■

POTŘEBUJU PENÍZE...

Občas se to stává: máte nápad a chybějí vám peníze, abyste ho mohli uskutečnit. Něco nutně potřebujete, ale nemáte na to. Něco se vám moc líbí a říkáte si, co všechno byste mohli, kdybyste to měli... Obvykle nezbyvá než svá přání a představy odložit, v něčem slevit, a začít vymýšlet, kde najít zdroje, aby se alespoň něco z těch skvělých představ mohlo uskutečnit.

Můžete si taky někde půjčit, a pak splácet i s úroky, anebo si můžete o peníze prostě říct. Rodičům, bohatším příbuzným, šéfovi... „Ten kabát, co nosím, vypadá dobře, ale skoro nehřeje. Napřesrok nutně potřebuju něco teplejšího. Nedal bys mi na zimník?“ Propadli byste se studem? Asi málokdo z nás dokáže požádat o peníze pro svou osobní potřebu.

(pokračování na straně 9)

Bratři a sestry, přišel čas ohlášek. Sběrka na opravu střechy našeho kostela vynesla minulou neděli 972 korun. Všem dárcům děkujeme. Ha ha, tak to máme tak na deset tašek a dvě piva pro pokrývače, řekne si nezasvěcený pozorovatel. Inu, jak se to vezme.

Určitě jste o tom někdy přemýšleli. Člověk peníze vydělává, co neutratí, schová stranou, vydělává, utratí a tak pořád dokola. Člověk-křesťan se tomuhle kolečku nevyhne. Z něčeho žít musí. Ale když chce opravit střechu vlastního domu, spíš si půjde peníze půjčit. To jeho církev to má o poznání snazší, i když jí samotné to tak určitě nepřijde.

Z pohledu ekonomů jsou sbírky vlastně zajímavý fenomén. Obzvlášť dnes, když jsou relativně nízké úroky a banky mají otevřenou náruč, si jednotlivci snáz peníze půjčí, než našetří. Jinak totiž potřebnou větší sumu nenashromáždí. To církev nebo dobročinná organizace vyhlásí sbírku a peníze se v podstatě jen hrnou. Ten dá dvacku a nedá si jedno pivo, ten stovku, protože zrovna bral prémii. Balíček peněz na kostelní střechu pěkně roste. A přitom – nechci nikomu sahat do svědomí a když, tak výhradně sobě – drtví většina z nás dává pouze „ze svého přebytku“, jak se o tom píše v Bibli.

Písmo svaté řeší peníze i na jiných notoricky známých místech. Odvádět daně Bohu, nebo císaři? Co je císařovo, císaři, co je Božího, Bohu, odpověděl Ježíš. Císaři – přeloženo do dnešní reality: státu – daň odvádět musíme, jinak nás dá zavřít. Bohu bychom měli. Vždyť to je právě on, kdo nám dopřává zdraví i jiné námi nedocenené podmínky k tomu, abychom si něco mohli vydělat. A kolik?

Vytrženo z biblického kontextu je ideální odevzdat samozřejmě všechno. „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne,“ řekl Ježíš velmi bohatému mladíkovi v Mat 19, 21, čímž ho velmi zarmoutil. Kdysi dávno církev vybírala desátky, které se věřícím zdály někdy až moc. Ale mimochodem, oproti dnešním daním bylo 10% z vydělaného majetku ještě velmi dobré zdanění. Dnes si musí hranici stanovit každý sám, podle svých možností a svého svědomí. Dobré je třeba srovnání svých vlastních výdajů. Je těžké vysvětlit svědomí, že nemáte do kostelní kasičky víc než dvacetikorunu, když jste před tím cestou do kostela natankovali benzin za tisícovku a plánujete, že po kostele půjdete na kávu se zmrzlinou. ■

NEMÍT PRACHY? NEVADÍ?

Ruth Junová

Jó, to vadí. Ale já nějaký mám. Že občas málo? Ani mě to neštve. Nemám ambice na milióny, sny jak zachránit mnohé, ani jak jim vypálím rybník a budu si jen užívat. Nebo vlastně jo. Chci žít si s

Ale na to není nikdy nastřádáno. Je to zkrátka za všechny prachy!

P.S. redakčně zkráceno z 1000 znaků autocenzurou ■

NA CO MYSLÍTE, KDYŽ DÁVÁTE PENÍZE DO SBÍRKY?

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce
pro mládež ČBK)

Rozdělit se o své finance s druhými je pro křesťany samozřejmostí. Přiznám se však, že raději dávám, když znám konkrétní účel sbírky.

Jarda Svoboda,
38 let
(kapelník Trabandu)

Většinou dávám peníze do sbírky jen tehdy, když vím, že jdou na konkrétní pomoc konkrétním lidem. Pak nemusím myslet na nic, natož se trápit, jestli se peníze dostanou tam, kam mají.

Martin Fendrych,
48 let (komentátor
časopisu Týden)

Na to, že v hospodě, v kině, za muziku a tak utratím během týdne mnohem víc. Často i na to, že nevím, na co přesně ty peníze dávám. Prostě dávám, protože se dává. Nebo si řeknu, jestli není blbý vzít si z košíku zpátky, když mám moc velkou bankovku, a že by bývalo bylo rozumnější přinést si menší... Pokud se ale vybírá „na někoho“ nebo „na něco“ (oběti tsunami, povodní, auto pro postiženého, dokonce i bible pro Kubu atd.) přemýšlím, kolik dát, aby to nebylo málo. A vždycky vím, že dávám málo. Někdy mě napadne, že bych radši koupil oběd pro bezdomovce nebo jednu noc někde v teple a suchu, když je venku zima a and sněží.

Petr Forman, 40 let
(loutkař, herec)

Myslím na to, aby se opravdu dostaly tam, kde je jich třeba...

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář,
člen Synodní rady)

V kostele? Abych nedal moc málo. Přirozenost mi velí dát co nejvíce, ale evangelium ve mně bliká, abych svou přirozenost korigoval pravou přirozeností - Boží. Jinde moc nedávám. Snažím se svou obětavost dobře adresovat.

Jaroslav Hynek, 35 let
(YMCA v ČR)

Modlím se za efektivní využití vkládaných peněz.

Jean Calvin,
1509–1564
(reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

Zbožný člověk má myslet na to, že mu jeho svoboda ve vnějších věcech byla dána k tomu, aby byl lépe připraven ke službě lásky. (Instituce III,19,13)

Radim Žárský, 32 let
(seniorátní farář
pro děti a mládež)

Štve mě, že potvora levice pošilhává po tom, co dělá pravice, která slyšela „nestarejte se“...

Vadí mi, že musím projít okolo Skyilly a Charybdy, které přede mne lačně natahují košík. Taky myslím na to, že jsem nezaplatal salár. Ale jinak jsou mé pocity spíš příjemné. (Bohoslužby končí, neděle začíná) **Honza, 25 let** • Když je to sbírka celocírkevní, třeba na evangelický tisk, představuju si, jak bude i díky mému příspěvku církev vzkvétat. No a když je to na potřeby sboru, rozhlédnu se kolem sebe a vidím naši odkvétající hrstku... **Olcha, 20 let** • Jak když plivne do stromovky. **Žák, 21 let** • Na to, komu nebo na čem je sbírka určena, kdo ji organizuje (církev, občanská sdružení). Čím konkrétnější účel, tím lépe. Na to, že by se mnohdy slušelo dát víc, to když se s účelem ztotožňuji, nebo nic, když pořádný účel není. **Zdeněk, 30 let** • Na to, že ty peníze někde pomůžou. Hlavně věřím organizátorům, že je použijí, tak jak tvrdí, že to nejsou vyhozené peníze. **Pavel, 22 let** • Myslím na to, že jsem zase zapoměla peněženku. **Šifra, 28 let** • Nedávám peníze do sbírky, dávám peníze na konkrétní věci. **Michal, 24 let**

Otázka příště: „ Máte sedmý den v týdnu?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 9. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Peníze — Rád bych na tomto místě poukázal na skutečnost, že do dnešního dne mi nebyl vyplacen honorář od vydavatele mého slovníku naučného!

(Prof. EmDr Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004)

POTŘEBUJU PENÍZE...

(pokračování ze strany 6)

Jiné to je, když si říkáte o podporu pro něco, co je prospěšné pro druhé. Neziskové organizace, ať už pracují v oblasti sociálních služeb, lidských práv, kultury nebo životního prostředí, potřebují peníze a musí se jimi zabývat. Není nic špatného ani nedůstojného na tom, žádáte-li nebo jste-li požádáni o podporu něčeho užitečného, potřebného.

Pracuji jako fundraiser. Čeština pro tento výraz nemá vlastní slovo, a tak se obsah popisuje jako „vyhledávání, získávání či shánění zdrojů“. Líbí se mi, že slovník nabízí taky význam „pěstovat“. To myslím nejlépe vystihuje, co dělám – pěstuji zdroje (nejen finanční), tedy je promýšlím, vyhledávám, vybírám, snažím se je získat, pečuji o ně a snažím se je udržet dlouhodobě.

Nepěstuji zdroje pro sebe. To mi umožňuje zbavit se ostychu nebo ho alespoň zmírnit. Sháním (peníze, dobrovolníky, věcné dary, slevy) pro věc, které věřím a kterou považuji za podpory hodnou. Tím jsou snažší situace, kdy mám o peníze požádat a vysvětlit, proč by je dárce měl dát právě sem a ne jinam. Předpokladem je, že projekt, o jehož podporu usiluji, je kvalitní, otevřený, přehledný a kontrolovatelný. Pak za něj mohu ručit a mohu potenciálního dárce ujistit, že jeho podpora nepřijde nazmar.

A tak mě několikaleté „pěstování zdrojů“ naučilo, že říkat si o peníze či jinou pomoc může být i docela příjemné. Samozřejmě jen tehdy, když si dárce může být jistý, že jeho vklad bude využit dobře, že se mu dostane dostatek informací a v neposlední řadě, že pro příjemce se dary nestaly samozřejmostí a doveze za ně přiměřeně projevit svůj dík.

Ruth Šormová

(koordinátorka fundraisingu a P.R. Diakonie ČCE – středisko Rolníčka v Soběslavi)

Církev vzešla z hnutí, které se ve třicátých letech 19. století ustavilo na základě apokalyptického očekávání – druhý příchod se měl odehrát 22. 10. 1844. Adventisté věří, že toho dne poslední události skutečně začaly. Kristus zahájil akt své smírčí služby a nyní žijeme v období, kdy poslední soud latentně probíhá. Církev vznikla v baptistickém prostředí, ale nehlásí se k žádné protestantské konfesi. Písmo, zejména Starý zákon obsahuje instrukce, jak žít morálně, zdravě a v harmonii s přírodou. Vědomí brzkého příchodu konce dějin vede adventisty ke spěšnému napravování všeho, co se dá. Projevem je misijní zápal, vzdělávací aktivity, humanitární činnost (několik tisíc školských a zdravotnických zařízení, společnost Adra) a praktická osvěta v záležitostech zdravého životního stylu (obchodní řetězec Country Life). Dalšími specifiky je odmítání práce v sobotu a vojenské služby. Při večeři Páně zachovávají janovskou tradici mytí nohou a místo vína podávají šťávu z hroznů. Adventisté odmítají křest nemluvňat a mají institut plného členství (ve světě 4 miliony, v ČR 7.600 osob) a čekatelů (9.400).

Adventisté sedmého dne rezervují sobotu setkáním ve svých sborech k bohoslužbám a studiu Písma. Na pražských Vinohradech je živý sbor, kde Sobotní škola začíná v půl desáté. Z polstrované lavice na balkoně jsem mohl sledovat, jak se sál pode mnou plní zejména lidmi středního věku a jejich druhým hovorem. První, kdo promluvil do mikrofonu zpoza řečnického pultu z rafinovaně opracovaného dřeva, nebyl duchovní, ale vedoucí bohoslužeb, tajemník sboru Vladimír Klouda. Civilně pozdravil a vyzval ke zpěvu písně. Vestoje jsme zůstali i na krátkou modlitbu, kterou pronesla jedna z členek sboru. Každá ze sedmi modliteb dopolední části setkání zazněla z úst jiného člověka a tý-

kaly se běžných životních témat, jako je zdraví, bydlení, mír, strava...

Následovalo očekávané studium. Zhruba 120 přítomných vytvořilo šest podobně velkých skupinek, které se rozmístily po prostoru modlitebny. Naši skupinu moderoval bratr Kučera, občasný kazatel a velmi příjemný animátor. Jako v jiných debatách se slova chápal pouze výběr z posluchačů, ale kdokoli chtěl co říct, přihlásil se a byl mu dán prostor. Vstupní otázka – „co je to hřích?“ – představila téma debaty a užší rámec vymezilo řešení, zda je fyzické, nebo duchovní povahy. Teologické a klišovité formule typu: „prvotní pád“, „odvrácení od Boha“ jedinkrát nepadly, možná proto, že si spolu otevřeně a s důvěrou povídali obyčejní lidé různých profesí a společenského postavení. Mohlo se zdát, že otázky, které padaly, vznikaly na místě, ale spíše šlo o takové, které si v duchu běžně kládeme, zde pouze našly slovní formulaci. Až tóny harmonia kázaly dokončit větu, definitivní závěr netřeba.

Po společné písni a modlitbě začala přestávka, svěbytná součást sobotního setkání, kdy se účastníci v prostorách modlitebny neformálně baví a představi-

telé sboru dohadují podrobnosti dalšího průběhu. Debaty v rámci Sobotní školy a přestávky jsou momenty, které formují sborovou komunitu a dávají pocítit prostředí křesťanské rodiny.

Organický předěl dostal opět – jak jinak – formu písně a modlitby. Mnoho lidí se během následujícího bloku vystříдалo za řečnickým pultem. Nejprve se sbor květinou a dárky rozloučil s rodinou Noela Lehoko, kterému v ČR končí mise velvyslance J.A.R. Při příležitosti konce školního roku referovali učitelé školek o dětských sborových aktivitách a děti ze třídy od 4 do 13 let zazpívaly dvě písně.

Liturgie adventistů sedmého dne je velmi prostá – výplňový duet modlitby a zpěvu mě pocítem zvláštního prožitku vskutku nenaplnil, přesto byly bohoslužby dynamické. Pevný rámec bohoslužeb byl naplněn materiálem, který generuje samotný sborový život.

Ohlášky nejsou trpěným prvkem, ale dávají prostor k vyjádření těm, jejichž občanský život je prostoupen zvěstí Písma. Ohlášky přinášejí témata k polemice během přestávek a analyzují sborový ruch. Jsou-li ve sboru znepřátelené kliky, umím si představit, že během ohlášek krystalizují jejich pozice a čistí se od nánosů drbů až pomluv.

Homilie je součástí dopoledního programu. Kazatelské funkce se ujme buď někdo ze sboru, nebo člověk pozvaný zvenku. Během kvartálu se v adventistickém sboru vystřídá na deset různých kazatelů, což poukazuje na to, že sbor žije sám sebou a utváří se ze sebe, nikoli naturelem na léta najatým farářem. Ká-

zání je zamýšlením nad textem evangelia tak, jak je známe z kazatelen ČCE.

Dopolední část se chýlí ke konci. Ještě dobrovolná sbírka finančních darů pro potřeby sboru a krátké poděkování. Pak píseň, modlitba, píseň a tichá modlitba s varhaním preludiem – předobědové břicha kručení nechť nerozptyluje shromáždění.

Kdo chtěl podebatovat s Alešem Dolečkem – kazatelem toho dne o nápadu založit ZŠ CSAD, mohl odpoledne. Ve 14,00 začíná odpolední program, ale evangelik spěchá domů na oběd.

Michaelo, na čem záleží, jestli prožijete hezkou sobotu?

Kázání je povedené vždy. I když řečník koktá, mluví potichu nebo říká nesmysly, kázání mě vždy uklidní a přinese nový vhled do života. Boží slovo je ostrý meč, který analyzuje celou lidskou osobnost a nachází si ke mně cestu i skrze špatné kazatele.

A Sobotní škola?

No, tam už jsem aktivní, takže jednou se mi líbí, co říkám, jindy mám z toho pocit špatný.

Z pohledu nezavěšeného pozorovatele váš sbor působí jako jedna velká rodina...

A vidíte, také je to sobota od soboty. Jednou je živo, jindy se mi povídat nechce s nikým. Vlastně, vždyť v rodině to tak bývá také. Jsme liberální sbor v porovnání s ostatními, tak se snad dá říct, že je tu víc volnosti pro navazování vzájemných kontaktů. ■

Už deset let, každé dva až tři roky, jezdíme v létě s novoměstskou mládeží na sever Německa. Ve vesnici a sboru v Hohendorfu žijí přátelé našeho faráře Daniela Ženatého, farářka Maria a její muž Lutz. A taky tam stojí stará pomůřanská stodola, „šojna“. Kdysi hrozilo, že spadne, dnes díky i naší práci stojí a je stále krásnější. Snad v ní jednou vznikne středisko setkávání mládeže. Vloni jsme našim přátelům vybudovali parkoviště. Práce je vždycky dost. Odpoledne je čas na výlety do okolí a hlavně k nedalekému moři na ostrov Usedom. Baltské moře je studené, ale nádherné. Moře mnoha podob, barev a vůní. Při společné práci, jídle, úklidu i výletech

se poznáme daleko lépe než jinde. Dobře si popovídají i ti, kdo by jinak k sobě těžko hledali cestu. Vidíte, kdo je poctivý dřič a kdo si rád odpočine. Ale zase třeba umí druhé rozesmát, nebo se nebojí něco povědět při společných večerech. Prohlubují se vztahy, které se pak přenesou do pravidelných setkání mládeže doma ve sboru. Silné zážitky lidi spojují. Je taky zřejmé, že se už neobejdeme bez znalosti cizího jazyka. Padají předsudky vůči cizincům. V Německu jsme najednou cizinci my. Padají předsudky vůči Němcům. Vidíme, o co šetrněji zacházejí s přírodou, že jsou nápadně ohleduplnější na silnicích, chovají se přátelsky, přestože je zřejmé, že jsme odjinud.

Pobyty v Hohendorfu lidi mění. Jsou otevřenější, tolerantnější, samostatnější. Je jim jasné, že neexistuje jeden jediný „správný“ způsob života. Třeba pak taky trochu víc šetříme vodou a nemyslíme jen na svůj kousek země. Možná ty změny nejsou vidět na první pohled. Ale v myšlení i rozhodování se projeví. ■

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

ELIÁŠ NA CHORÉBU

Moje oblíbená biblická pasáž? Především to jsou místa nadějná, radostná a povzbuzující. Ze Starého zákona jsem vybral příběh o setkání Hospodina s Eliášem na hoře Chorébu.

1 Kral 19, 11 – 13

Miroslav Cejnar

Proč mám rád tento text? Nacházím v něm vzácný Boží přístup k nám lidem. Hospodin nás oslovuje a to hlasem tichým a jemným. Před delším časem jsem prožil na horách velkou bouři a do dneška si pamatuji pocit bytostného strachu a vědomí své ubohosti a bezmoci proti silám stvořeného světa. Bůh hromu, zemětřesení a víchru by nás snadno ovládal - Strachem. Hlas jemný a tichý mohu v ruchu a shonu každodenních starostí přeslechnout. Nevšímnu si, co bych měl nebo naopak neměl dělat, jak bych se měl zachovat, kde je mě třeba. Ale on přichází a s opravdu svatou trpělivostí mě oslovuje. V náročných a bolestných chvílích mě potěšuje, ve chvílích dobrých napomíná. Aby nedošlo k omylu - nadpozemské hlasy neslychám. To oslovení se děje různě. Například při čtení, při setkání, ve společenství, v kázání, v knize nebo rozhovoru. ■

Jsi ochoten pomáhat potřebným lidem? Chceš zkusit život v ekumenickém křesťanském společenství?

Středisko Diakonie Českobratrské církve evangelické BETLÉM
naléhavě hledá pečovatele do svého Domova Betlém
pro dospělé lidi s těžkým tělesným postižením
v Kloboukách u Brna na jižní Moravě!

- Hledáme věřící mladé muže všech vyznání, bez rodinných závazků a s ochotou alespoň jeden rok s láskou sloužit našim těžce tělesně handicapovaným obyvatelům a žít přitom v ekumenickém křesťanském společenství s lidmi z různých církví.
- Zájemce o službu na Betlémě prosíme - ozvěte se nám bez prodlení, abychom s Vámi mohli domluvit termín 14-ti denního zkušebního pobytu, který je podmínkou přijetí do naší komunity. Bůh žehnej všem, které tato výzva nenechá lhostejné a ozvou se nám!

Naše adresa a spojení:

BETLÉM, Císařova 27,
691 72 Klobouky u Brna

vedoucí Domova Betlém Tomáš Vostrák
tel. 519 420 656 nebo mobil 605 463 527

E-mail: betlem@diakoniecce.cz

Internetové stránky: <http://www.betlem.org>

Vy jste s těmi svými reakcemi jak orákulum, na otázku odpověď a je to. Kéž bych na všechny své otázky dostával tak jednoznačné odpovědi. Jen si trochu připadám, že píšu moudré Sally. :o)

Už je to víc než rok od Vaší svatby!. Díval jsem se na fotky a nad svatební kyticí jsem si vzpomněl na jeden šok: dal jsem nedávno Markétce za úspěšně slouženou těžkou zkoušku sedm žlutých růžiček a ona užasle poznamenala, že takovou kyticí ještě nikdy v životě nedostala. Já taky ne, ale koho to zajímá, hmm :o). Svatební byla hezčí, ale menší. Tak jsem si uvědomil, jak dlouho předtím žádnou kytičku nedostala. Cestou od vlaku si říkám: moh' bych jí koupit kytku nebo čokoládu. Pak dospěju k tomu, že nejlepším dárkem bude, když budu brzo doma a nebudu se zdržovat. A nic nepřinesu.

S těmi květinami: připadlo mi kdysi, že by bylo lepší dávat holkám kytky v květináči – něco, co vydrží, hned neuvadne. Řezané koupíš, přivoníš, zahodíš. Jaká marnost! Sestra k tomu vtipně poznamenala, že nejcennější na muži je právě schopnost dopustit se kvůli ženě nerozumnosti.

Jak se u vás po tom roce daří romantice? Mám trochu pocit, že zvlášť my muži velice brzy vyšumíme. Jak už o tu přízeň není třeba bojovat... Sladká slovíčka? Dárčky? Nebo je lepší od začátku udržovat zdravou míru cynismu a zvykat si na tvrdou životní realitu? Nebo prostě někteří lidé tyhle věci nepotřebují? Neuvadá ta zamilovanost po roce? Nám ne.

No ale – toužíš třeba stále po tom dostat občas od muže růžového plyšového medvídka s nápisem I love You na zadečku? Markétky jsem se pro jistotu ještě nezeptal. Bojím se odpovědi...

Znám Karla docela dobře, ale v těchhle věcech bych si ho odhadnout netroufl. Co on a romantika?

Mějte se moc krásně. Hezké babí léto!
Tvůj Šimon

PŘÍBĚH ŠESTÝ

Luboš Kratochvíl

SOUTĚŽ

Když vidím ve zdi usměvavou krabíčku se dvěma dírkami, nemůžu se udržet. Jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme! Když mé prsty na dlouhé hadičce vyplněné kovem konečně dosáhnou cíle, proběhne jimi slast. Můj život je přitom založený na tom, že ke slasti mám odpor, což mě rozžhavuje. Páníček si toho cení, vezme vždycky už jednou upečené těsto a chce ho ve mě péct znovu. Je mu to ale málo, a tak ho proloží něčím dobrým z lednice. Má rozžhavenost zatím

stoupá, je to žůžo. Placky smáčknot, orámovat, vytvarovat, rozvonět. Už se to line kolem a já cítím, že slasti bude brzy konec. Dva prstíčky už se ohřály, tak rychle vytáhnout, než se to seškvaří na uhel.

Správné řešení příběhu pátého z č. 6/05 je sprej.

Uhádli jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 20. září 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek. ■

Nechcete rozšířit redakční kruh? Za pár týdnů začneme připravovat příští ročník Bratrstva. Zapojit se do tvorby časopisu je možné kdykoli, na začátku roku je to vždy nejlepší. Máte možnost spoluurčovat jeho tvář. Pište na adresu: Redakce Bratrstva, Jungmannova 9, pp. 466, 111 21 Praha 1 nebo bratrstvo@evangnet.cz

děkuji za přívětivá slova. Ani nevíš, jak mne těší, že má alespoň někdo pocit, že dokážu na každou otázku nalézt odpověď. Já sama si totiž někdy myslím, že když je nějaký problém, naleznu zaručeně to nejlépejší řešení (alespoň to tak čas většinou ukáže).

Nicméně Tvé dopisy jsou plné krásných otázek, který si já sama nekladu a které mi často neklade ani Karel. Asi je to tak, že žijeme-li vedle někoho, nenapadá nás ptát se ho na některé věci. Možná si myslíme, že odpověď známe? Nebo taky člověka, který je nám nejbližší, někdy nejvíce přehlízíme? Já se Karla asi také ptám méně, než bych měla, ale jednu otázku pokládám často: Řekni, co by sis přál? Někdy mě jeho odpověď překvapí. Z toho si uvědomuju, že ho neznám tak dobře, abych si mohla být jista, že vím, co chce, po čem touží. Karel se mě takhle neptá. Možná, že ví, co chce. Někdy to z jeho chování cítím, jindy mám pocit, že si myslím, že nejvíce toužím po něčem, co sice pro mě důležité je, ale ne tolik, kolik si on myslí. Možná, že to, co si přeji nejvíce, je pro něj nejtěžší udělat, proto se raději neptá...

Jisté je, že mám velké štěstí v jedné věci. Karel je duše citlivá a něžná. Sice je rok krátká doba, ale zdá se mi, že po roce manželství je ke mně ještě něžnější, pozornější a dvornější, než byl dřív. Snad že mě má čím dál tím víc rád. Vycházím ze své zkušenosti. Já mám totiž Karla skutečně stále víc ráda. Čím déle jsme manželé, tím intimnější a bližší mi Karel je a tím více si uvědomuji, že je mou neoddělitelnou součástí. Některé věci jsou zřejmě v životě časem krásnější a krásnější. Zrají jako víno, zrají jako moje kráska... Ale o tom jsme už jednou mluvili.

Pozdravuj svoji Markétku!

Tvá vědma Eliška

SMS RECENZE

KNIHA

Martin Nemeč: *Stodola*. V povídkách této knihy se toho stane jen tolik, aby to pokrýlo celý život. Psáno navíc ve svezím jazyku a forme. Super.

HUDBA

Pozor na CD Karel Plíhal v Olomouci, zbaví vás všech iluzí o tom, že umíte hrát na kytaru. Mat.

FILM

Film *Skritek* Tomase Vorla je velkou kritickou společností a ojedinelou groteskou. Kdo máte smysl pro humor a hledáte nějakou utěchu, nevahejte. JaH

ČASOPIS

FILM A KNIHA

Mám ostravské období. Zkuste to taky: film *Sluneční stát* a kniha Jana Balabana *Kudy sel anđel*. Stojí to za to!! (sedma)

Vzrusující časopis pro zamilované... do jídla. Kulturní, komunikující, profesionální a zajímavý společník pro snílky i experimentátory. Ochutnejte APETIT! ST

Všem normálním silencem doporučuji film *Petra Zelenky* a jeho přítel *Příběhy obyčejného silenství*. Ivan Trojan ukazuje, jak přistupovat k naší silence společnosti. JaH

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 775062896

NA ALJAŠCE JE NÁDHERNĚ

T. Kellerová a P. Martinů

Z CEST

rozhovor s **Honzou Tkačíkem** o pobytu na Aljašce

Honza Tkačík odjel vloni se svojí přítelkyní Romanou (oba studenti pedagogické fakulty v Hradci Králové) na Aljašku. Když se vrátili, povídali jsme si o jejich pobytu.

Kdy a jak dlouho jste byli na Aljašce?
Byly to necelé čtyři měsíce od druhé půlky června do začátku října v roce 2004.

Jak jste přišli na myšlenku jet pracovat do ciziny?

Vymyslela to Romana, chtěla někam vyjet, pro studenty je to výhodnější. Zašli jsme do Student Agency. Řekli jsme, že bychom chtěli letět do Ameriky, pracovat tam a oni pro nás připravili program Work and Travel. Doporučili nám tzv. Job Fair, to je něco jako burza práce.

Jak burza probíhala?

Konala se v Praze, přijeli američtí zaměstnavatelé, kteří sháněli evropské studenty jako nejlevnější pracovní sílu na léto na sezónní práce. Představování jednotlivých prací, vyžítí v okolí pracoviště trvalo asi pět hodin, fakt mě to nebavilo. Chtěli jsme si práci jednoduše splatit náklady na cestu, která nás dost stála, půjčoval jsem si na ní u studentského úřadu, a taky si tam vydělat. Vybrali jsme práci v rybím průmyslu.

Lákala nás taky Aljaška, kam se člověk jen tak nedostane. Z pětiset studentů na burze jsme byli tři, kteří si vybrali rybí průmysl na Aljašce.

Co bylo třeba před cestou zařídit?

V agentuře nám na začátku prosince řekli, že už je nejvyšší čas na pořizování červnové cesty. Práci a vízum zprostředkovává americká firma Intrax spolu se Student Agency.

Jak jste se zorientovali po příletu?

Během cesty jsem ocenil to, co mě před tím trochu otravovalo: Student Agency před odletem neustále pořádala nějaké přednášky, dost se opakovali, ale ty věci byly důležité, abychom věděli, co máme kde dělat. V Sitce na Aljašce nás čekal zástupce firmy, u které jsme měli pracovat.

Jaké jste měli ubytování?

Ze začátku jsme měsíc bydleli v ubytovně firmy, kde jsme pracovali. Bylo to pohodlné, se vším vybavením, 50 metrů od práce, třikrát denně jídlo, jen to bylo trochu dražší - dvacet dolarů denně. Pak se nám poštěstilo sehnat přes kamarádku z práce bydlení u jejích rodičů. Byli to moc fajn lidé. Příjemná změna bylo to, že jsme si začali nakupovat a vařit sami.

Jaká byla tvoje práce?

Práce byla strašně zážitková. Vypuklo to prvního července a až do první půlky září se jelo dvanáct hodin denně sedm dní v týdnu. Celou dobu jsme neměli celý volný den. Během prvních dvou týdnů jsme obešel snad všechna pracoviště v továrně, abych se rozkoukal, věděl, co se kde dělá, rozeznal druhy ryb a jak se zpracovávají. Byl jsem zařazen do pracovní skupiny tzv. vykladačů. Bral jsem jednu rybu za druhou, zjistil

druh, kvalitu, váhu - to vše určovalo cenu ryb. Pak ryby pokračovali do továrny, kde se dál zpracovávaly podle různých požadavků.

Romana dělala něco jiného?

Romana pracovala v tzv. filé hausu, to byla část továrny, kde se zpracovávaly jenom lososi. Dostávali tam už roztříděné a vykuchané ryby a dělalo se z nich filé. Měla výhodu, že v tom její baráčku bylo sucho a ta ryba už vlastně nebyla ryba, ale nádherná věc, do které by se člověk zakouzl rovnou na té lince.

Měli jste tedy vůbec čas cestovat?

Vyloženě cestování jsme nepodnikli, protože nebylo kdy. Cestovali jsme po okolí městečka. Ten ostrov je dost veliký, odhaduju velikostí asi jako okres a je na něm jedno pětitisícové městečko Sitka a to je všechno. Pět tisíc je stálých obyvatel, přes sezónu se to zvedne, hodně lidí tam jezdí na ryby a pracovat. Po městě jsme se rychle rozkoukali.

Co pro vás bylo největším přínosem?

Stálo nás to hodně peněz, zpáteční letenka stála 30 tisíc, dalších asi 30 tisíc jsme nastrkali do agentur za zprostředkování. Měli jsme radost, že se nám podařilo vydělat peníze zpátky a že jsme si ještě mnohem víc vydělali pro sebe, např. na kolo. I jinak to byl velký zážitek a chtěl bych tam jet znovu. Je tam nádherně. Setkali jsme se se spoustou lidí.

Jak jste se procvičili v angličtině?

Procvičili, ale ne až tak dobře, jako bychom byli někde v hlavní části USA. Mluvili jsme hlavně s cizinci a to asi není ta pravá angličtina. Rodilých Američanů tam bylo strašně málo a moc jsme se s nimi nepotkávali.

Můžeš ještě něco říct o ostrově?

Ostrov se jmenuje Baranof podle ruského vojenského námořníka, který ho objevil. Byl tam se svými vojáky a porazil skupinu tamějších indiánů, ale postupem

času se indiáni s ruskými přistěhovalci asimilovali. Ostrov se teda jmenuje Baranof podle ruského generála, ale město je Sitka, což je v podstatě fonetická zkomolenina jména kmene těch indiánů. Třeba ulice, na které sídlila naše firma, se jmenovala Katlian Street - to bylo jméno indiánského náčelníka, hned sousední ulice byla Lincoln Street a na ní byl pravoslavný kostel svatého Michala. Byla to prostě taková směsice národů a to bylo pro to místo a myslím, že i pro celou Aljašku, typické. Zajímavé bylo, že tamní Američané nebyli nadšení, když jim říkáám Američani - prostě se cítili být jako občané a obyvatelé státu Aljaška.

Jaké tam je podnebí?

V červenci tam bylo srovnatelně jako u nás, ale tam to bylo extrémně teplé

léto za několik desítek roků. Polohou to odpovídá zhruba jižnímu Švédsku či Dánsku.

Čím žijí a jak na vás působili místní lidé?

Byli tam strašně fajn lidi, třeba ten pán, u kterého jsme bydleli - Chester Miyasato s japonskými kořeny. Potkali jsme se tam s Čechem, který tam emigroval v 60. letech, koupil tam loď a rybaří. Většina lidí na ostrově se živí rybařením. Naučili jsme se tam ryby brát jako strašně fajn věc. Na vlastní oči vidíš, že rybaření je pro někoho všechno. Někdo ani nemá dům, žije celý život na lodi, je to pro něj jídlo, zdroj obživy, koníček.

Honzo, díky za rozhovor. ■

VII. – PAVEL BRYCZ

Benjamín Skála

Pavel Brycz (* 1968 v Roudnici nad Labem) debutoval již v roce 1993 souborem povídek *Hlava Upanišády*. Jeho další povídková kniha *Jsem město* (1998), za kterou dostal Cenu Jiřího Ortena, je pojatá jako výpověď města Mostu, kde vyrůstal. Povídková kniha *Miloval jsem Teklu a jiné povídky* (2000) je uvedena mottem převzatým z 1 Kor. 13,1 („Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.“) a vypráví o různých podobách lásky. Pavel Brycz pak díky grantu UNESCO pobýval ve Francii, kde napsal novelu *Sloni mlčí*. Zde s autobiografickými prvky líčí příběh Kryštofa Rybáře ve „městě, ve kterém by chtěli s Karolínou žít“. Příběh je postavený na realistických základech (hlavní hrdina pracuje stejně jako autor v reklamní agentuře), je ale propleten pohádkovými a exotickými motivy. Ve městě chovají na útraty radnice slony, hlavní hrdina má indiánský původ, kamarád Jirka se plaví na plachetnici vlastní výroby

kolem Mysu Dobré naděje a mluví o tom s Vaskem da Gamou v kapitole, která je celá psaná portugalsky. Líčení různých bizarních situací dodává knize příjemnou atmosféru.

Patriarchátu dávno zašla sláva z roku 2003 je Bryczův první román. Byl oceněn Státní cenou za literaturu. Na příběhu členů rodiny Berezinků, kteří utíkají před rudým fanatismem z rodné Ukrajiny do Liberce, kde je později dostihne fašismus i komunismus, jsou ukázány hrůzy celého 20. století. Kniha je jakousi kronikou – děj začíná za první světové války v malé vesnici u Kyjeva a končí tamtéž o 84 let později. Není to čtení nejpříjemnější – války, letecká neštěstí, alkoholismus, práce v uranových dolech – díky členění na krátké kapitoly, pro autora typické, se však kniha čte poměrně snadno. Pavel Brycz také skládá texty pro rockovou kapelu Houpací koně a harmonikářkou skupinu Zdarr, která zpívá i jeho nejznámější písňový text – Jen nechci tě mít rád, který se objevil i v novele *Sloni mlčí*. ■

UKÁZKA

Viktor Effenberg měl rakouský válečný kříž, hodnost leutnanta a doma v Reichenbergu hezkou ženu, když se v jeden prosincový den posledního roku té všivé mizerne války dopustil u města Kyjeva nejhorší chyby svého života.

Ešalon nebyl ve stavu pohotovosti, odpočíval po dlouhém přesunu, kafralo se o ruské revoluci a honily se ženské, a tak si šel náš leutnant, sudetský Němec s válečným křížem od Haliče, zabruslit na zamrzlou řeku.

Burdke a Weissspasse, vídeňští oficíři, se velmi smáli Viktorovým bruslím na klíček z pravé švédské oceli. Považovali bruslení za dětskou zábavu v době míru. Ale za války i ty děti dospěly.

Uzavřený snílkovský Viktor odpovídal svým pobaveným kolegům: „Napoleon by v Rusku nepropadl trudnomyslnosti, kdyby si mohl zabruslit.“

To se smáli Burdke a Weissspasse ještě víc, protože srovnání s Napoleonem bylo velmi případné, Viktor měřil rovných sto sedmdesát centimetrů a brusle mu na okamžik přidaly alespoň šest čísel.

Již včera nahnal patnáct Čechů na řeku, aby mu umetli sníh. Neudělali to, kdyby ho neměli rádi, ale malý Napoleon byl u vojska oblíben. Uměl české písničky a takovou „Na rozloučení můj potěšení“ často zpíval, bylo při ní hezky smutno.

Ten den tedy Viktor bruslil po zamrzlé řece, vítr mu fičel do zrůžovělých tváří, ▶

v očích cítil chladné slzy a zakoušel takové potěšení z rychlé jízdy, piruet a akrobatických výmyslů, které i zde v této pustině vymýšlel pro svou ženu, že si ani nevšiml čtyř jezdců na koních, kteří ho ze břehu pozorovali.

Viktor Effenberg právě provedl skok, který se dozajista bude líbit jeho ženě a který si jednou přivlastní jistý Salchow, když na řeku vjela ona čtveřice jezdců a hnal se přímo k němu.

„Scheisse!“ vykřikl Viktor pozorující siluety jezdců skloněných nad šíjemi vraných koní.

„Heja, heja, heja,“ křičeli jezdci a obklíčili bruslaře.

Patriarchátu dávno zašla sláva; s. 7-8

příště:
JAROSLAV
RUDIŠ

ZROZEN MATFYZÁKEM

Rozhovor s **Lukášem Hudcem**

Tomáš Groll

Lukáš Hudec je studentem druhého ročníku matematicko-fyzikální fakulty UK, obor informatika. O matfyzu a matfyzácích koluje množství vtipů, a tak jsem chtěl dát možnost studentu této fakulty vyjádřit se, představit matfyz a trochu se třeba obhájit. Jak to dopadlo, posuďte sami.

Jaký je přesně tvůj obor a co se s tím dá dělat?

Je to informatika – tedy jeden ze základních třech směrů fakulty. Ten se dělí v rámci návazného bakalářského studia na profily pro bakalářskou zkoušku – z těchto profilů jsem si vybral vedle obecné informatiky a správy počítačových systémů profil programování. V rámci magisterského studia je pak možnost se dále vzdělávat v široké škále velmi zajímavých oborů – od programování umělé inteligence přes studium bezpečnosti počítačových systémů po počítačovou grafiku a virtuální realitu. Dle přednášejících je programátor z matfyzu učen k tomu, aby byl schopen vést vlastní projekt – tedy team programátorů a koordinovat jejich snažení v úspěšný cílový program. Jak bude ve skutečnosti vypadat budoucí uplatnění – to se nechám překvapit. V oboru informatiky se nedá nic říct s jistotou ani na rok dopředu, neboť vývoj je překotný a často nevyzpytatelný.

Proč jsi se rozhodl pro studium právě na matfyzu?

Na rozdíl od jiných škol se mohu na matfyzu už od začátku věnovat jen těm předmětům, které se týkají mého oboru. U nás totiž společné přednášky tří směrů – fyziky, matematiky a informatiky takřka neexistují. Taky absolvent UK má rozhodně zvučnější jméno pro budoucího zaměstnavatele. Navíc matfyz k mé rodině prostě patří; oba rodiče MFF, prarodiče z matčiny strany MFF a svým studiem doplňuji k matematice, fyzice a učitelství poslední a nejmladší obor – informatiku – do rodinné sbírky.

Říká se, že matfyz není škola, ale diagnóza. Myslíš si, že se matfyzáci nějak liší od zbytku společnosti?

Ano, je to pravda. Možná to nejsou jen matfyzáci, ale naopak to platí – tedy není matfyzák, který by se nelišil od zbytku společnosti. Zcela běžně se setkávám s vtipy o matfyzácích naživo. Například návštěva toalet, když se matfyzák před vykonáním potřeby se slovy „ajo“ praští do čela a ihned odejde.... Matfyzácký humor je svěrázný. Laik nepochopí, proč se několik studentů dusí smíchy u prodeje fakultních triček s nápisem „XML už není“, nebo u záchodové štětky s nápisem „Debugger“.

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Aha, hm. Pojdme dál. Taky se říká, že matfyzáci jsou naprosto nepraktičtí lidé pro život. Můžeš to vyvrátit?

To asi bude problém. Jediné čím fakulta pracuje proti naprosté nepraktičnosti je asi tělocvik. Svou pravdu má v tomto jistě graduující vtíp o tom, co se stane, když se matfyzáka zeptáte, kolik je 1+1, kde v poslední fázi tohoto vtípu student posledního ročníku vytvoří dlouhý program

a po dlouhém ladění oznámí, že to budou pravděpodobně 2, ale že si není jist, neboť neměl dostatek testovacích dat.

Jak by měl vypadat uchazeč o studium, na co by se měl připravit?

Jeden z axiomů matfyzu říká, že matfyzákem se člověk rodí. Z toho je jasná predestinace jedinců od narození. Jinak vážněji vzato by měl uchazeč počítat s náročným prvním rokem, ačkoli letošní prváci již mají pravidla kreditů o dost mírnější v důsledku tlaků vedení. Účel je jasný, mít více peněz. Přijímačky rozhodně nejsou těžké i když patří mezi ty nejtěžší z technik. V neposlední řadě je také potřeba připravit si v sobě cestovatelského ducha, neboť matfyzáci mezi jednotlivými přednáškami přejíždí často půl Prahy.

Je studium náročné? Jaká je úmrtnost?

Do ostatních oborů nevidím, takže co se informatiky týče, na přijímačky přišlo kolem 1300 uchazečů. Přijato bylo 600 a 150 z nich to vzdalo předem. Ze 450

prváků do druháku nás prošlo něco kolem 150, tudíž úmrtnost odpovídá dlouhodobým průměrům – 66,666%. Číslo není nikterak velké hlavně díky tomu, že na matfyz, oboru, který před sebou hrne pověsti o matematické analýze, se spousta uchazečů bojí přihlásit nebo nastoupit a volí raději alternativu na ČVUT. Překvapující ovšem bylo, že matematická analýza si nevybrala tolik obětí, jak bychom očekávali a zůstala ve stínu programování. Zvláště praktická část této zkoušky – napsat program dle zadání za určitý čas byla pro mnohé konečnou. Studium patří jistě k těm náročnějším, ale na druhou stranu zvládnout se dá a jistě by se dalo i přitvrdit.

Roste na matfyzu jenom trní, nebo jsou mezi vámi i růže?

Růže ne, jsou mezi námi palmičky a umělý mramor v luxusní počítačové laboratoři na Malostranském náměstí. Fakulta je technicky velmi dobře vybavena – nejlépe je na tom malostranská budova – centrum pro informatiku. Zde jsou k dispozici studentům drahé počítače s rozsáhlým připojením na internet. Přednášející mají k dispozici ve všech místnostech s kapacitou pro 50 lidí a více zabudované digitální projektoři, kameru pro tištěné dokumenty, mikrofon, automatiku na kompletní zatemnění a samozřejmě počítač s přístupem na internet. Vybavení dává škole úroveň a pro studenty znamená alespoň trochu komfortnější studium, než je na průměrné fakultě UK zvykem.

Děkuji za odpověď. Já měl teda spíše na mysli, jestli existuje něco jako matfyzáčka, jaké jsou apod.?

Jistě že ano. Spíše na matematice. V mé informatické sekci je to horší. Poměr je asi 25 informatiků na jednu informatičku. Vyskytují se tu i v rámci možnosti „normální holky.“ Některé však rozhodně fakultu nezaprou. Procesory ve vlasech a serial cable místo opasku nejsou ničím neobvyklým. ■

rozhovor s **Lydií Hähnel**

Olcha Ferjenčíková

Chtěli byste přijmout nového člena do vaší rodiny anebo byste sami rádi vycestovali? AFS zprostředkovává roční (i tříměsíční) pobyty v rodinách pro šestnácti- až osmnáctileté studenty z celého světa. Je to nestátní nezisková vzdělávací organizace s pobočkami na všech kontinentech a více než padesátiletou tradicí.

Lydia Hähnel se narodila v Sasku, blízko města Chemnitz (tehdy ještě Karl-Marx-Stadt). Od čtrnácti let si pohrávala s myšlenkou strávit rok v cizí zemi. Dneska jí je sedmnáct a už osm měsíců bydlí v jedné vesnici blízko Pardubic, v rodině se třemi dětmi a dvěma dvoukoly.

Jak ses sem dostala?

Jsem tady s organizací AFS, která po celém světě mladým lidem zprostředkovává pobyty v rodinách.

A proč sis z celého světa vybrala zrovna Čechy?

Chtěla jsem zůstat v Evropě a měla jsem si zvolit osm zemí, kam bych ráda jela. Čechy jsem uvedla na čtvrté místo. No a teď jsem tady.

Počkej...Pro tebe nebylo důležité jet do nějaké určité země? Většinou lidi chtějí třeba do Ameriky, aby se naučili anglicky.

Nejdřív jsem chtěla do Itálie nebo do Španělska a když mi řekli, že mi vybrali rodinu v Čechách, bylo mi to trochu líto. Teď jsem ale hrozně ráda, že jsem zrovna tady. Poznala jsem totiž, že je vlastně jedno, kam přesně jedeš, vždycky to bude něco hodně výjimečného. Za ten rok získáš vztah k té zemi, ať jsi kde jsi, a to je skvělé. Mám radost, že teď znám našeho souseda mnohem líp, než většina Němců.

Rok...to je docela dlouhá doba. Co tady děláš?

Flákám se.

A kromě toho?

Chodím do školy (do sexty na gymnázium v Přelouči), učím se hrát na kytaru a snažím se naučit česky (v této chvíli se třeba bavíme o tom, proč tady neřekneme „naučit se“). Taky hodně jezdím na kole a chodím do ZUŠ na malování. Občas jedeme s rodinou na výlet nebo něco pořádná česká kancelář AFS.

Trápilo tě tu něco? Měla jsi nějaké problémy? Dostala jsi se přece do úplně nového prostředí a uměla jsi podle vlastních slov jen maličko česky...

Vlastně to šlo moc dobře, neměla jsem velký problémy – jenom občas špatnou náladu, ale to je normální, když nikoho neznáš a myslíš na celý ten dlouhý rok, který je před tebou. Za každým ale jezdí takzvaná kontaktní osoba, dobrovolník nebo dobrovolnice, kteří během pobytu tady pomáhají studentům a jejich rodinám. Když si student se svou rodinou neseďne, když vznikne nějaké napětí, snaží se dobrovolníci a následně i pracovnice

kanceláře přispět k vyřešení situace. Když nic nepomáhá, najde kancelář studentovi novou rodinu.

Nepomohla by někdy třeba návštěva rodičů? A zrovna ty to máš tak blízko – bylas třeba na Vánoce doma?

Ne, vůbec. Od příjezdu jsem se ještě neviděla s nikým, koho jsem znala předtím. Na začátku jsem to brala tak, že strávím rok v cizině, kde budu úplně sama, a pak se vrátím domů. Teď už to tu pro mě není cizina, ale ten pobyt má trvat ještě dva měsíce a tak to nechci porušit. Moji dřívější kamarádi a moji rodiče nemluví česky a Čechy moc neznají a asi by moc nechápali, že je to tady pro mě už taky trochu doma, taky důležitý. Čas spojovat ty dva domovy a dvě země přijde až potom. Když to neznají, nemůžou tomu rozumět, víš?

Tomu ale přece nemůže rozumět ani tvoje česká rodina, ne?

Když si takového studenta vezmeš na rok domů, tak se tomu přece jen snažíš víc porozumět – a taky najednou máš doma kus té cizí země, tak se s ní vyrovnáváš... Doopravdy ale porozumí tomu, že teď mám dvě země a hlavně dvě rodiny, do nichž patřím, jen ti, kteří taky někde byli.

Když jsme u těch rodin: Dostává tvoje česká rodina něco za to, že u nich bydlíš a jíš?

No jasně! Zkušenosti a novou dceru! To má být ostatně v ideálním případě motiv všech lidí, kteří by si k sobě rádi někoho vzali. Že nový člověk z jiné kultury obohátí jejich rodinu (život).

Německo je ale docela podobná kultura, nemyslíš?

No, to nevádí – i malé rozdíly jsou důležité a právě sousedi by je měli znát. Právě vzájemné porozumění byl jeden z hlavních důvodů, proč AFS po druhé světové válce vzniklo. Za války totiž Francouzi společně s Američany provozovali takzvaný American Field Service – vozili zraněné a ošetřovali je. Potom

hledali cestu, jak pomoci různým kulturám, aby si víc rozuměly, a práci s mládeží považovali za základ. Krom toho celá organizace spočívá na dobrovolnictví, což je taky hodně důležité. Dneska se s AFS Čech může podívat do Thajska nebo do Hong Kongu anebo může rok žít s Japoncem či Brazilkou – do celého projektu je zapojeno přes padesát zemí. Nutno ale dodat, že v AFS nejde jen o mír a porozumění mezi národy, ale člověk si při tom mezikulturním vzdělávání taky užije dost srandy.

Napadá tě nějaká historka, něco co tě překvapilo?

No, například Češi zpívají skoro jenom česky a mně spousta těch písniček přitom byla povědomých. Když jsem se ale zeptala, jestli to je například „House of the Rising Sun“, tak dál zpívali „Snad znáš ten dům za New Orleans“ a ani moc nevěděli, že to je původně americká píseň. V Německu si na tyhle věci už dáváme pozor.

Dokázala bys svoji zkušenost s ročním pobytem v cizí zemi shrnout do jedné věty?

Člověk začne vnímat svět z úplně jiné pozice, úplně se ti změní úhel pohledu. ■

DÍVKA S POMERANČI

Lenka Ridzoňová

KNIHA

Georg je patnáctiletý kluk. Žije v Norsku, stejně jako Jostein Gaarder, který si ho vymyslel a napsal o něm knížku *Dívka s pomeranči*. Georg žije s maminkou, nevlastním otcem a sestrou. Jeho vlastní otec zemřel před jedenácti lety a právě teď Georg dostal do ruky jeho dopis, který napsal krátce před svou smrtí.

Před Georgem se skládá mozaika, vzniká obraz, odvíjí se příběh, který se stal dávno, ale s dnešním Georgem, s jeho vlastní existencí je až příliš těsně spjat. Tak to je můj otec, kterého znám z fotografií. To je můj otec, který žil jako ostatní mladí bezstarostní lidé. Seznámil se s krásnou dívkou, která nesla velký pytel pomerančů. Dlouho se hledali a ztráceli sobě navzájem, až se našli a byli šťastní. A v tom štěstí jsem se objevil já, jejich syn.

Dopis Jana Olava, Georgova otce, dýchá štěstím i bolestí zároveň. Bylo to tak krásné, když se s Veronikou našli. Dva se našli a uzavřel se kruh. Byla to úplnost. Štěstí.

Ale Jan Olav píše dopis v bolesti. Je nemocný, brzy zemře. V pokoji na zemi vedle něj si hraje čtyřletý Georg s vláčky. Jeho milá žena Veronika je v práci, učí děti ve škole kreslit. Rozměr jejich života se změnil, čas je vyměřený a je ukrutně krátký.

V jeho bolesti se ozývá otázka: Kdyby věděl, že život bude takhle přerušen v období mladosti, štěstí a radosti, chtěl by i přesto žít? A pokud i jeho syn, který už bude velký, na tuhle otázku odpoví kladně, pak i ten ukrácený život jeho otce byl smysluplný. *Jsmo na světě jenom jednou a teď...* zaznívá na str. 111. Je to tak, je to definitivní, krásné, bolestné. Je to radost a odpovědnost.

Spisovatel Jostein Gaarder o sobě prý rád říká, že píše knihy pro čtenáře od 9 do 99 let. Možná znáte jeho knížku *Sofiin svět* o dějinách filosofie. Jinou je třeba *Kouzelný kalendář* o putování za tajemstvím adventního kalendáře. Jeho knihy mají v něčem podobnou stavbu, jde o něco tajemného, nějaký nalezený dopis, starý kalendář, ... Příběh je tak napínavý, má více rovin. V *Dívce s pomeranči* Georg poznává svého dávno zemřelého otce, jeho dopis reflektuje již v jiné situaci, v nové rodině, sám má nyní promýšlet otázky, které před 11 lety kladl jeho otec sobě samému i svému synu. Nechte se také vtáhnout do Gaarderova vyprávění, nebudete litovat. ■

Dívka s pomeranči
Jostein Gaarder,
Albatros, 2004

BRATR SPÁNKU

Magdalena Stolařová

KNIHA

Hledám něco lehčího na čtení. Koukám do knihovny rodičů. Bratr spánku? Je tenká a má zajímavý obal. Copak píšou na záložce? Cože? No tak to jsem na to zvědavá.

Uznejte sami: „Hlavním hrdinou je Johanes Elias Adler, prostý venkovský hoch s mimořádným hudebním nadáním, který jako dítě náhle zaslechne hlasy a tóny všehomíra. Mezi zvuky zachytí tlukot srdce té, jež mu byla předurčena a jejíž srdce tepe zároveň s ním. Vzplane nezměrnou láskou ke své právě narozené sestřenici Elsbet.“ Pokud říkáte: „To je teda blbost!“, nejste jediní. Robertu Schneiderovi tuto knihu původně nechtěl nikdo vydat. Nyní je z ní trochu netradiční bestseller.

Nečekejte milostný román. Zapadlá horská víska počátku 19. století by pro něj nebyla tím správným prostředím, v té se spíš daří obyčejným lidem, zoufalství, nenávisť, násilí a šílenství... snad proto, že Bůh nikdy nechtěl, aby na tomto místě žili lidé. Jinakost a genialita tu nejsou nejlepší výbavou do života.

Snad víte, že bratrem spánku je smrt a ten, kdo miluje, nespí. ■

Robert Schneider.
Bratr spánku.
PASEKA 2001

POVÍDKY Z KUCHYNĚ

Marie Medková

(Salmer fra kjøkkenet) Norsko / Švédsko, 2003, 92 min, Režie: Bent Hamer, Hrají: Bjørn Floberg, Leif André, Reine Brynolfsson, Joachim Calmeyer, Tomas Norström

V padesátých letech prováděli švédští vědci výzkum efektivnosti uspořádání zařízení v kuchyni. Díky jejich usilovné práci se podařilo zkrátit vzdálenost, kterou hospodyňky za rok nachodí, takže průměrná žena již nedojde pěšky ze Švédska do Konga, ale pouze do severní Itálie.

Opojeni svými úspěchy, rozhodli se rozšířit objekty svého výzkumu o staré mládence na norském venkově. A tak 18 švédských pozorovatelů přejíždí hranice, aby strávili předvánoční čas sledováním a zapisováním kuchyňských aktivit osamocených mužů. Před domem si zaparkují karavan, v němž žijí, aby nenarušili chod domácnosti. Do rohu kuchyně si postaví pozorovatelnu a sedí v ní, aniž by směli navázat jakýkoliv kontakt s bodem pohybuujícím se mezi stolem a umyvadlem.

Jedním z nich je Folke, muž pozdně středního věku, předělený postaršímu Isakovi, který se do výzkumu přihlásil jen kvůli tomu, že mu slíbili koně a vůbec se mu nechce spolupracovat. Raději přestěhuje kuchyň nahoru do patra a vyvrtá si do podlahy díru, aby mohl svému pozorovateli jeho činnost vrátit.

Přátelství mezi dvěma osamocenými muži se však nedá zastavit... ■

EKUMENICKÝ
KALENDAŘ
aneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

HILDEGARDA Z BINGEN

Pavel Prejda

„A hle! Když mi bylo čtyřicet tři let, spatřila jsem nebeskou tvář. Chvějíc se a plna strachu jsem k ní upřela veškerou pozornost ducha. Uviděla jsem nesmírný jas. A z něho se ozval nebeský hlas. Mluvil ke mně: Křehký člověče, popeli z popela, prachu z prachu, řekni a napiš, co vidíš! Neboť jakkoli jsi příliš ostýchává, abys promluvila, prostá, abys to vyložila, a neučená, abys to, co jsi viděla, popsala, řekni to a popiš ne po způsobu řeči lidí, ale podle daru, jehož se ti dostalo, když jsi mohla spatřit nebeskou tvář...“

Dnes by ji možná doporučovali terapii. A někdo by ji rovnou posílal do nejbližší psychiatrické léčebny. Naštěstí nás dělí propast více než osmi staletí. A středověký člověk vnímal některé věci podstatně jinak než my dnes. Co o ní vlastně víme? Od svých pěti let měla vize, které zpočátku tajila. V osmi letech byla dána na výchovu do kláštera, kde se nakonec stala představenou. Tělesně byla slabá a proto často nemocná, povahy spíše popudlivé, přesto však nesmírně činorodá a organizačně velmi schopná. Dopisovala si s papeži i císaři a nešetřila ostrých slov. Často na cestách, kritizovala církevní nešvary, zakládala kláštery. Získala pověst vizionářky, kazatelky i léčitelky. Je autorkou mystických spisů, ale také hymnů a písní.

Životopisci uvádějí, že při bohoslužbách s jeptiškami v kostele „tančila s vlajícími vlasy.“

Hildegarda z Bingen zemřela 17. září 1179. ■

BYLO:

• **Bylo léto.** • Pětistovka mladých lidí, kteří se sjeli do Nesměře u Velkého Meziříčí na tradiční Kristfest, se vrátila domů plná zážitků. Na křesťanském kempu se nediskutuje pouze o otázkách víry, ale také o tom, co teenagery pálí nejvíce, a to vztahy a partnerství. K tomu ovšem patří i sportovní turnaje, workshopy, kde se lze naučit break dance, rappování, ale i malování na sklo, na hedvábí či drátkování. Večery pak patří koncertům, uvedla Vysočina

• **O posledním srpnovém víkendu se konal další ročník festivalu - Otevřeno Jimramov. Výstavy, divadlo, kino, výtvarné dílny a hlavně vystoupení mnoha více či méně známých kapel bylo připraveno pro téměř 800 účastníků. Podle organizátorů zlomový - z hlediska další existence - ročník proběhl zdárně také po stránce finanční a dává tak příslib konání festivalu i v příštím roce.**

• Spiritual Fest 2005 - Festival černošských spirituálů proběhl v komunitním centru sv.Prokopa v Praze.

BUDE:

• **Bude Sjezd (nejen) evangelické mládeže – letos ve Žďáru nad Sázavou 30.9.-1.10. s tématem Sebevědomí. Přednášky, diskuse, dílny, výtvarno, sport i kultura. Více na <http://mladez.evangelnet.cz>**

• Setkání dorostu a Mládeže Ochranovského Seniorátu se budou konat 14.-16.10. pod heslem „Black&White“. Pokud se chcete podívat do méně známého města a seznámit se s novými lidmi, a zjistit, jak to s těmi barvami je, napište (nejlépe do 8.října) na adresu oupickad@centrum.cz. Organizátoři se na vás těší! Místo: Železný Brod

• **V Jičíně se bude 27.-31.10. konat Festival Zebín OIKOYMENH. Z programu: Mgr. Václav Malý, biskup pražský ŘKC – Jak má církev žít v období blahobytu, Ekumenická bohoslužba, Mgr. Josef Kordík, farář ŘKC – Duchovní služba ve věznicích, ThDr. Martin Chadima, ThD., duchovní AECK – Otázka eucharistie u Mistra Jana Husa, Divadlo jednoho herce – Miroslav Částek – Cesta k pokoji, Modlitba Taizé, Mgr. Josef Hurta, farář ČCE – Vstříc setkání aneb „Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se potkáš s Ježíšem. O tom, co by mělo společenství nabízet, ThDr. Petr Šandera, biskup brněnský CČSH – Přístup k Písmu v dnešní době, Missa – Písňe Karla Kryla v interpretaci pražské folkové kapely.**

• Podzimní školka v Kloboukách, tedy tradiční sjezd (nejen) brněnské mládeže proběhne 11.-13.11. v Kloboukách u Brna.

NE, NEVIDÍ NÁS.

DĚLAL CELÝ ŽIVOT VRÁTNÉHO V HILTONU.

IPHARADISI

AFRICKÝ SPIRITUÁL

I - pha - ra - di - si, i - kha - ya la - ba - fi - le I - pha - ra - di - si, i -
 I - pha - ra - di - si, where all the dead are li - ving, I - pha - ra - di - si, where

kha - ya la - ba - fi - le I - pha - ra - di - si, i - kha - ya la - ba - fi - le Ku -
 all the dead are li - ving, I - pha - ra - di - si, where all the dead are li - ving, may

la - pho so - phum - la kha - na, I - pha - ra - di - si. I - na
 we one day join them all there, I - pha - ra - di - si. I - na there

Tam v ráji, kde leží všichni mrtví, i my se snad jednou všichni sejdem.

Čtyřhlasá úprava. Zpívá se nejdřív několikrát zulu, pak několikrát anglicky, pokaždé s jinou dynamikou. Až při posledním opakování se přejde na codu.

NADACE

Výběrová řízení F-nadace pro rok 2006

F-nadace vyhlašuje výběrová řízení na poskytnutí nadačních příspěvků na **podporu vzdělávacích programů**, jejichž cílem nebo součástí je umožnit lidem poznání a rozvoj křesťanských duchovních hodnot. Výběrová řízení probíhají v následujících oblastech:

- **Podpora sociálně slabých účastníků vzdělávacích programů**
- **Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – externí programy**
- **Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – interní programy**
- **Podpora vzdělávacích programů pro děti a mládež**

Uzávěrka příjmu žádostí je **23. října 2005**.

Další informace a přihlášky:

tel. 224 226 257

e-mail: granty@f-nadace.cz

www.f-nadace.cz

F-nadace, P.O.BOX 107, 130 11 Praha 3
